

hvilken Maade det skulde ske. Jeg maa hævde, at i det Forslag, som jeg har stillet, er de Principper, som fra Arbejderrepræsentanters Side hævdedes i 1921, vedvarende opretholdt. Der gives ikke Arbejdsgiverne nogen Mulighed for Opbevaring af Kortene; der skabes forøget Sikkerhed for, at Arbejderen umiddelbart efter, at Arbejdsledighed er indtraadt, kan faa et nyt Kort udleveret. Nu siger saa det ærede 12te Medlem for 6te Kreds, at han er slet ikke sikker paa, at dette betyder nogen Forbedring; thi saaledes som Ordningen er nu, er det Arbejdsgiveren, der skal afgive Indberetning om Arbejdets Ophør til Arbejdsanvisningskontoret, fremtidig bliver det Arbejderen, og hvem ved, siger det ærede Medlem, om det bliver bedre: Man kan i mange af Livets Situationer være tilbøjelig til at glemme en saadan Bestemmelse. Det siger altsaa det ærede 12te Medlem for 6te Kreds, og det er den Slags Ting, som man kan staa her og sige. Men tror det ærede Medlem ikke, at naar Arbejderen er blevet arbejdsløs og har overrakt den tilbageværende Del af Kortet til Arbejdsgiveren og faaet hans Paategning, tror det ærede Medlem saa ikke, at Arbejderen er interesseret i snarest muligt at aflevere Kortet paa det dertil bestemte Sted, naar han erindrer, at det er Vilkaaret for, at han kan faa nyt Kort udstedt og Arbejdsløshedsunderstøttelse udbetalt? Jeg tror, det er et Moment af saa stor Vægt, at den Glemsomhed fra Arbejderens Side ikke let vil kunne indtræde. Endvidere føler jeg mig overbevist om, at Arbejderen vil være saa stærkt interesseret i at faa Kortet paategnet ved Arbejdets Ophør, at den Arbejdsgiver, der vilde nægte at gøre det, øjeblikkelig af Arbejderen vilde blive anmeldt, hvilket ikke er Tilfældet nu, hvor Arbejderen ikke kan vide, om Arbejdsgiveren opfylder sin Pligt: at afgive Indberetning til Arbejdsanvisningskontoret, før han kommer i den Situation, at man nægter at udlevere ham Arbejdsløshedskortet, som er Vilkaaret for, at han kan hæve sin Understøttelse.

Tilbage bliver saa Indførelsen af Bødestemmelser for Arbejderne i selve Loven. Jeg erkender, at det var et Punkt, som der forhandlede om og var stillet Forslag om under Behandlingen i December 1921, og at man gik med til at tage disse Bestemmelser ud under Henvisning til, at de kunde indføres i Vedtægterne for de enkelte Arbejdsløshedskasser. Nu har Forholdet imidlertid med Hensyn til Administrationen i den siden Lovens Vedtagelse

forløbne Tid været det, at man i Loven kun har haft Bødestemmelser for Arbejdsgiverne, Bødestemmelser, som, under Hensyn til mange Erhvervs særlige Karakter og mange Arbejdsgiveres vanskelige Forhold med Hensyn til Udførelsen af kontormæssige Forretninger, paa mange af de Steder, hvor Arbejdsforholdet bringes til Ophør, ikke kunde bringes til Anvendelse. Naar man ikke har gjort det, skyldes det bl. a., at man fra Administrationens Side ikke havde nogen som helst Vished for, at eventuelle Bødestemmelser, som maatte være indført i de forskellige Arbejdsløshedskassers Vedtægter, bragtes til Anvendelse i saadanne Tilfælde, hvor Arbejderne overtraadte Bestemmelserne og i Virkeligheden var ifaldet Bøde. Derfor er det for en ligelig Anvendelse til begge Sider og for en virkelig Effektivitet af disse Bestemmelser i Tilfælde af Overtrædelse nødvendigt, at Bestemmelserne findes i Loven for begge Parter i Sagen, baade for Arbejdere og Arbejdsgivere, og derfor har jeg kunnet tiltræde den Ændring, som derom er foreslaaet i det høje Folketing. Jeg har ikke nogen som helst Følelse af, at min Stilling i denne Sag skulde være svag, idet den ganske simpelt er Udtryk for det, som er fornødent, for at man kan bringe hele denne Administration ind i det faste Leje, hvori alle Parter maa ønske, den kommer til at ligge.

Ønsket om disse ændrede Bestemmelser i Loven er imidlertid, som jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, ingenlunde dikteret af en Mistanke om, at der skulde ske Misbrug af Arbejdsløshedskasserne i fremtrædende Grad; det er en Paastand, som ved visse Lejligheder er fremsat fra mere eller mindre kyndig Side, vel hyppigst det sidste. De Erfaringer, jeg har søgt at erhverve mig paa dette Omraade, har vist, at om noget saadant er der ikke i synderlig Grad Tale — i hvert Fald ingenlunde i den Grad, som man i visse Kredse formoder. Her gaar man altsaa ikke frem overfor Arbejdsløshedskassemedlemmerne ud fra en Betragtning af, at det er nødvendigt at skride hertil for at komme Misbrug til Livs, thi de finder ikke Sted i synderlig stort Omfang, i hvert Fald lader det sig ikke kontrollere, at de finder Sted i synderlig stort Omfang. Hensigten er blot den at tilrettelægge den hele Ordning saaledes, at den saavel med Hensyn til selve Kontrollen som med Hensyn til, hvad der skal ske, naar Overtrædelse finder Sted, er praktikabel. Jeg vil da udtale Ønsket